Σημεία ομιλίας του Υπουργού Οικονομικών Γκίκα Χαρδούβελη στην γενική συνέλευση της Κεντρικής Ένωσης Επιμελητηρίων Ελλάδος στη Θεσσαλονίκη

Σας ευχαριστώ πολύ που με καλέσατε και μου κάνατε την τιμή να συνομιλήσω μαζί σας.

Η καρδιά μου χτυπά σε αυτή την πόλη γιατί εδώ μεγάλωσα, εδώ πέρασα τα γυμνασιακά μου χρόνια, λίγο πολύ ο χαρακτήρας μου φτιάχτηκε εδώ και ό,τι κατάφερα στη ζωή μου είναι από ένα σχολείο της Θεσσαλονίκης.

Με χαροποιεί το γεγονός πως μιλώ σε εσάς, εκπροσώπους των επιχειρήσεων, των εμπόρων, του επιχειρηματικού κόσμου εν γένει. Δεν σας κρύβω ότι στη δύσκολη αυτή περίοδο που περνά η χώρα περιμένουμε όλοι από τους επιχειρηματίες να βάλουν πλάτη. Άκουσα πολύ προσεκτικά αυτά που είπε ο κ. Μίχαλος και ελπίζω να μπορέσω να απαντήσω σε ορισμένα τουλάχιστον από αυτά στη διάρκεια της ομιλίας μου.

Λέω ότι οι επιχειρηματίες πρέπει να βάλουν πλάτη, διότι συντελείται μία τεράστια αλλαγή στην Ελλάδα και από τη φύση της δουλειάς τους οι επιχειρηματίες πάντοτε βλέπουν μπροστά. Πάντοτε θα σκεφτούν «του χρόνου θα πουλήσω το προϊόν μου, τι πρέπει να κάνω;». Πάντοτε θα πρέπει να δουν και έξω από την Ελλάδα, πού θα πουλήσουν τα προϊόντα τους. Άρα βλέπουν πάντοτε μπροστά σε σχέση με το μέσο Έλληνα. Από αυτούς περιμένουμε η Ελλάδα να πάει μπροστά. Αυτοί είναι που θα αναπτύξουν τις επιχειρήσεις τους, θα προσφέρουν θέσεις εργασίας και ο κόσμος επιτέλους θα ανασάνει. Διότι τα προβλήματα είναι πάρα πολλά, είναι μεγάλα, τα ξέρει καθένας μας, κάθε οικογένεια, κάθε επιχείρηση. Τα δάνεια με τις τράπεζες, ο γιος ή η κόρη που δεν μπορεί να βρει δουλειά, η άνεργη σύζυγος ή ο σύζυγος, το μειωμένο εισόδημα. Όλα αυτά έχουν χτυπήσει τους πάντες.

Και μη νομίζετε ότι εμείς στην κυβέρνηση ή στο υπουργείο Οικονομικών κοιτάζουμε μόνο αριθμούς. Τα βλέπουμε αυτά, δεν είμαστε τυφλοί. Στην κοινωνία ζούμε. Όμως, πρέπει να κάνουμε το λογαριασμό και τη «σούμα», να δούμε τελικά τι μπορούμε να δώσουμε και τι μπορούμε να πάρουμε, να εφαρμόσουμε ένα δίκαιο σύστημα.

Πριν αναφερθώ στις προκλήσεις που βλέπω, θα πω δυο λόγια για το τι περίπου έχουμε κάνει τα τελευταία χρόνια για να θέσω το πλαίσιο. Θα ήθελα να σας θυμίσω ότι παρά την τεράστια κρίση, παραμένουμε παίκτες. Τι εννοώ; Είμαστε στη ζώνη του ευρώ. Πολλοί λένε «να τα εγκαταλείψουμε, να φύγουμε». Αυτό σημαίνει ότι έχασες. Όσο είσαι στο παιχνίδι, ακόμη και αν είσαι δυσαρεστημένος, ακόμη και αν πονάς, είσαι μέσα. Τελικά κάτι θα βγάλεις από αυτό. Και το καταφέραμε. Διατηρήσαμε τη θέση μας στην ευρωζώνη. Δεν τίθεται πια ερώτημα αν θα είμαστε μέσα ή έξω. Άλλωστε, αυτό φαίνεται και από τις αγορές. Σήμερα τα πενταετή είχαν ρεκόρ δεκαετίας. Έχουμε πάει στα επίπεδα του 2006 στις αποδόσεις, σε αυτό που απαιτεί κάποιος για να επενδύσει για πέντε χρόνια στην Ελλάδα. Δεν θέλει μεγάλη απόδοση. Πολύ μικρότερη από τον καιρό που βγάλαμε τα πενταετή. Κάτι που σημαίνει ότι μας εμπιστεύεται. Ότι βάζει τα λεφτά του. Δεν είναι κάποιος που

απάντησε σε ερώτηση ενός καναλιού για το τι πιστεύει για την πορεία της χώρας, είναι αυτός που έβαλε τα λεφτά του και λέει «τόσα απαιτώ» και δεν απαιτεί πολλά για να μας δανείσει. Αυτό είναι καλό.

Τα τελευταία χρόνια, λοιπόν, λύσαμε το πρόβλημα των ελλειμμάτων. Η χώρα έχει δημοσιονομική ισορροπία. Δεν θέλω να σας μπλέξω με αριθμούς. Είναι κάτι που εσείς ως επιχειρηματίες αν δεν το κάνετε κάθε μήνα, κάθε χρόνο, θα είχατε κλείσει από καιρό. Οι λογαριασμοί του κράτους δεν έβγαιναν για 10-15 χρόνια και δανειζόταν συνεχώς. Είχαμε ανάπτυξη, οι ξένοι μας δάνειζαν επειδή θεωρούσαν ότι η ανάπτυξη θα τρέχει πολύ πιο γρήγορα από τα επιτόκια και κάπου είχαμε βρει μία ισορροπία και είχαμε «αποκοιμηθεί» με αυτό το τεράστιο χρέος. Μέχρις ότου ξαφνικά εμφανίστηκε και σταμάτησαν να μας δανείζουν και μπορεί τώρα να φωνάζουμε στην τρόικα και στους Ευρωπαίους αλλά τελικά οι Ευρωπαίοι στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων και μας δάνεισαν και μάλιστα με χαμηλό επιτόκιο.

Τα τελευταία χρόνια έγιναν πολλά στη χώρα μας. Για παράδειγμα ανακεφαλαιοποιήσαμε το τραπεζικό σύστημα. Θα πει κανείς «και τι έγινε;». Έγινε, διότι χωρίς τις τράπεζες και τις επιχειρήσεις δεν υπάρχει οικονομία. Οι τράπεζες ακουμπάνε τους πάντες: τα νοικοκυριά, τις επιχειρήσεις, το κράτος. Αν δεν έχεις χρηματοοικονομικό σύστημα, να κινηθεί το χρήμα, δεν μπορείς να πας μπροστά.

Και ξεκινήσαμε και ένα πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων το οποίο μεν ήταν αργό, αλλά θα έλεγα ότι σωστά ήταν αργό στην αρχή. Διότι στόχος δεν είναι το ξεπούλημα. Είναι η ιδιωτικοποίηση τη στιγμή που η αγορά βλέπει πως υπάρχει φως στην άκρη του τούνελ, ότι οι τιμές θα αυξηθούν.

Ο επενδυτής λοιπόν βλέπει πλέον την Ελλάδα σε αυτά που θέλουμε να ιδιωτικοποιήσουμε, είτε λέγονται αεροδρόμια, είτε λιμάνια. Υπάρχει ουρά, δεν υπήρχε κανείς στο παρελθόν. Τώρα όλοι θέλουν να μπουν στην Ελλάδα. Δεν είναι μόνο τα funds τα οποία έρχονται ίσως για πέντε, επτά ή δέκα χρόνια και αγοράζουν μετοχές. Είναι και άνθρωποι που αγοράζουν επιχειρήσεις. Οι οποίοι αφού «ρίξουν» τα λεφτά, στη συνέχεια θα προσπαθήσουν να επεκτείνουν την όποια επιχείρηση άρα θα φέρουν και θέσεις εργασίας. Είναι σημαντικό αυτό.

Μπήκαμε σε ένα πρόγραμμα προσαρμογής και έχουμε κάνει πολλά. Είμαστε σχεδόν στο τέλος του. Έχει μείνει η ουρά. Δεν έχουμε βγει ακόμη. Άλλες χώρες όπως η Ιρλανδία, η Ισπανία, η Πορτογαλία έχουν βγει. Δεν σημαίνει ότι είναι σε πολύ καλύτερη κατάσταση από εμάς, διότι το να βγεις από το μνημόνιο δεν σημαίνει τίποτε. Πάντοτε, εφόσον έχεις δανειστεί, θα πρέπει να δώσεις κάποιο λόγο σε αυτό που σου δάνεισε τα χρήματα. Άρα και αυτοί έχουν κάποια επίβλεψη. Ελπίζουμε και εμείς σιγά-σιγά, προς το τέλος του επόμενου χρόνου να σταματήσουμε να έχουμε τη στενή επίβλεψη, που πάντα θα υπάρχει, όπως για όλους.

Το σημαντικό, όμως, για εμάς είναι να φτιάξουμε μία ανταγωνιστική χώρα. Να μην κάνουμε πίσω στις μεταρρυθμίσεις που ξεκινήσαμε και να μην πούμε ότι θα πάμε πίσω σε αυτό που ξέραμε πριν 10 χρόνια. Είναι πολύ εύκολο να πάρουμε πίσω τις μεταρρυθμίσεις. Ένα

παράδειγμα που το ζω σχεδόν σε εβδομαδιαία βάση: φόροι υπέρ τρίτων. Ένας από τους στόχους του μνημονίου ήταν να σταματήσουν να υπάρχουν οι φόροι υπέρ τρίτων.

Είναι πολύ εύκολο η όποια μελλοντική κυβέρνηση να πάρει πίσω αυτό που ξεκινήσαμε να κάνουμε. Οι διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που ξεκινήσαμε και που έχουν ξεβολέψει πολύ κόσμο –στα Επιμελητήρια έχουν ξεβολευτεί, όλοι έχουμε ξεβολευτεί. Θα πάμε πίσω σε αυτό που ξέραμε, θα πάμε να χρεώσουμε κάποιον τρίτο για να περνάμε εμείς καλά; Όχι, δεν είναι σωστό. Άρα, λοιπόν, περιμένουμε ότι εσείς ως επιχειρηματίες έχετε πλέον το βλέμμα σας στραμμένο όχι τόσο στην Ελλάδα, όπου το εισόδημα του Έλληνα είναι χαμηλό, αλλά στο εξωτερικό. Εδώ στη Βόρεια Ελλάδα είστε σε μεγαλύτερη εγρήγορση, πιστεύω, από ότι οι επιχειρηματίες στη Νότιο Ελλάδα, διότι τα σύνορα με τα Βαλκάνια έχουν ανοίξει εδώ και 20 χρόνια, βγήκατε προς τα έξω, έχετε παρτίδες με τους έξω, πάντοτε βλέπετε το εξωτερικό, πολύ περισσότερο από τους Νότιους. Αν ξεφύγουμε από τη χώρα ο ορίζοντας είναι μεγάλος. Υπάρχει επτά δισ. κόσμος στον πλανήτη. Δεν είναι μόνο 11 εκ. Έλληνες. Σε αυτούς πρέπει να πουλήσουμε και για να πουλήσουμε πρέπει να γίνουμε ανταγωνιστικοί.

Άρα, τι κάνουμε από εδώ και μπρος; Εννοείται ότι η ανταγωνιστικότητα είναι το παν, ότι για να γίνουμε ανταγωνιστικοί πρέπει να προσέξουμε το επιχειρηματικό περιβάλλον, τη φορολογία κλπ. Ποιοι είναι οι άξονες στους οποίους πρέπει να κινηθούμε, τουλάχιστον στον επόμενο χρόνο. Δεν θέλω να μιλήσω για πιο μακροπρόθεσμα, διότι ωραία είναι η φιλοσοφία, την ξέρω καλά, έχω διαβάσει πολλές μελέτες που συγκρίνουν χώρες: γιατί η μία χώρα πήγε καλά, η άλλη δεν πήγε, πόσο έφτιαξε τα πανεπιστήμιά της, την έρευνα και την τεχνολογία. Αυτά είναι γνωστά. Το θέμα για εμάς είναι τώρα, σε αυτή τη συγκυρία, τι πρέπει να προσέξουμε.

Το **πρώτο** που πρέπει να προσέξουμε είναι ότι πάντα πρέπει να θυμόμαστε πως **το πλεόνασμα του προϋπολογισμού δεν είναι κάτι δεδομένο**. Ο προϋπολογισμός, όπως σε κάθε εταιρεία, έτσι και στο κράτος είναι κάτι που αλλάζει χρόνο με το χρόνο. Εύκολα μπορεί να χαλάσει. Εύκολα μπορούν να ξεφύγουν οι δαπάνες σε σχέση με τη φορολογία.

Το **δεύτερο** μεγάλο θέμα: **είμαστε μία χώρα που περίπου το 30%-35% των δανείων είναι σε καθυστέρηση.** Αυτό είναι μεγάλο πρόβλημα. Η κυβέρνηση σε αυτό δεν είναι αδρανής όπως γνωρίζετε. Προχωράμε τον εξωδικαστικό συμβιβασμό. Μάλιστα, στις συζητήσεις που κάναμε στο Παρίσι, εμείς ήμασταν οι επισπεύδοντες σε αυτό το σημείο. Θέλουμε γρήγορα να ξεπεράσουμε το πρόβλημα των «κόκκινων δανείων» για να απελευθερωθούν πόροι και δανειακά κεφάλαια προς τις υγιείς επιχειρήσεις. Και ο εξωδικαστικός συμβιβασμός είναι ένας μηχανισμός που μπορεί να το πετύχει γρήγορα. Σε εθελοντική βάση είναι όλο αυτό. Δεν είναι μόνο δική μου αρμοδιότητα, είναι κυρίως του κ. Δένδια, αλλά επειδή «ακουμπάει» και κράτος και τράπεζες, είναι και δική μου. Από κοινού, λοιπόν, θα έχουμε σύντομα κάτι το οποίο ελπίζουμε ότι θα βοηθήσει στην επιτάχυνση της λύσης στο πρόβλημα.

Το πρόβλημα, βέβαια, της ρευστότητας είναι πολύ γενικότερο. Αναφέρθηκαν οι προσπάθειες της ΕΚΤ, που έκανε κάτι που εμείς ως Έλληνες το ζητούσαμε, τουλάχιστον προσωπικά πολλές φορές το είχα ζητήσει και γραπτώς. Το πρόβλημα στην ευρωζώνη δεν είναι τα επιτόκια ή η προσφορά ρευστότητας. Αυτή υπάρχει. Αν δει κανείς την ευρωζώνη ως σύνολο, η ΕΚΤ δίνει άφθονη ρευστότητα. Το πρόβλημα υπάρχει σε ορισμένες περιοχές

της ευρωζώνης που δεν πάει, όπως είναι η Ελλάδα. Και το ερώτημα είναι πώς μία Κεντρική Τράπεζα που έχει στην επίβλεψή της όλες τις χώρες, θα μπορέσει να ρίξει ρευστότητα εκεί που υπάρχει ανάγκη. Αυτό σκέφτεται να λύσει η ΕΚΤ με ένα μηχανισμό, το λεγόμενο asset-backed securities, κάτι που είχα προτείνει, ως ακαδημαϊκός, πριν από δύο χρόνια και έχει δημοσιευτεί. Τώρα το σκέφτονται και ελπίζουμε ότι αυτή η αγορά θα δημιουργηθεί και στην Ελλάδα.

Αλλά το πρόβλημα της ρευστότητας δεν είναι μόνο τι κάνει η ΕΚΤ σε σχέση με τις τράπεζες, πόσα χρήματα διοχετεύει. Είναι πολύ πιο σύνθετο. Δεν είναι μόνο τα επιτόκια και η αρχική προσφορά χρήματος. Είναι και η ρευστότητα που μπορεί να έχουν οι ίδιοι οι πολίτες μας και τη φυλάσσουν κάπου αλλού.

Μέσα στην κρίση πολλοί φοβήθηκαν ότι θα ξυπνούσαν ένα πρωί και η τράπεζα θα ήταν κλειστή. Πήραν τα χρήματά τους και τα έστειλαν έξω, ενώ κάποιοι οι οποίοι εξάγουν κρατούν πολύ μεγαλύτερο ποσοστό τώρα των χρημάτων που παίρνουν έξω από ότι το έκαναν πριν από 10 χρόνια, γιατί φοβούνται. Πολλοί Έλληνες που θα ήθελαν να επενδύσουν στην Ελλάδα είναι «κουμπωμένοι», όπως και πολλοί ξένοι που θα ήθελαν να φέρουν τα χρήματά τους. Χρειάζεται να γίνει μία συστηματική προσπάθεια προσέλκυσης κεφαλαίων στη χώρα. Η Ελλάδα πάσχει από ρευστό, όχι μόνο από ρευστότητα. Πρέπει να σκεφτούμε διάφορους τρόπους. Δεν επιτρέπεται για παράδειγμα να έχουμε το 20% των πλοίων διεθνώς και ο πλούτος αυτός να είναι εκτός Ελλάδας. Κάτι πρέπει να κάνουμε, να φερθούμε λίγο έξυπνα, κάτι που έχουν κάνει και άλλες χώρες.

Στα stress tests που κάνει τώρα η ΕΚΤ επειδή πρέπει να λύσει το πρόβλημα των ευρωπαϊκών τραπεζών εμείς δεν μένουμε αδρανείς. Επιμένουμε. Τους λέμε ότι οι ξένοι μας εμπιστεύονται. Ήρθαν, επένδυσαν. Πρέπει να λάβετε υπόψη τα σχέδια αναδιοργάνωσης που εσείς ως Ευρώπη έχετε ευλογήσει.

Ο εξωδικαστικός συμβιβασμός, όπως σωστά αναφέρθηκε, δεν είναι μία φόρμα στην οποία θα μπουν όλοι. Είναι διαφορετικός για τις μικρές επιχειρήσεις, διαφορετικός για τις μεγάλες και τις μεγαλύτερες. Δεν έχει φτιαχτεί ακόμη, ιδέες είναι που θα βάλουμε σύντομα στο τραπέζι.

Τρίτο είναι οι **επενδύσεις**. Πρέπει να προσελκύσουμε το διεθνές επενδυτικό κεφάλαιο. Ένας τρόπος είναι οι ιδιωτικοποιήσεις. Όταν γίνονται ιδιωτικοποιήσεις δεν σημαίνει ότι αυτόματα έρχονται και επενδύσεις. Απλώς πουλάς το περιουσιακό στοιχείο και αυτός που έχει χρήματα και το αγοράζει θα ήθελε να το επεκτείνει και η επέκταση θα φέρει την επένδυση. Δείτε τι έγινε στον Πειραιά με την Cosco.

Το **τέταρτο** είναι το **φορολογικό.** Λίγοι είναι αυτοί οι οικονομολόγοι –και η ίδια η κυβέρνηση- που θα έλεγαν ότι τους αρέσει η τεράστια φορολογία που έχουμε σήμερα. Βρεθήκαμε με την πλάτη στον τοίχο, με τα τεράστια ελλείμματα και κάπου έπρεπε να βρούμε τα λεφτά. Σε αυτό το γρήγορο προφανώς έγιναν και λάθος κινήσεις. Ο στόχος όμως είναι τελικά η φορολογία να μειωθεί. Έτσι μόνο θα πάει μπροστά η χώρα. Δεν μπορεί να έχεις μία διπλανή χώρα με φορολογία 15% και εσύ να έχεις 26%. Και δεν είναι μόνο για τις επιχειρήσεις αλλά και για τον ιδιώτη.

Ο ΕΝΦΙΑ φυσικά είναι ένα μεγάλο πρόβλημα. Τα έσοδα να είναι ίδια με τα περσινά, έγιναν με διαφορετικό τρόπο, έγιναν και λάθη. Αφορά, όμως, όλους τους Έλληνες που εκτός από το σπίτι που μένουν έχουν και άλλα κτίσματα.

Ο φόρος στους αγρότες δεν είναι μεγάλος.

Το υπουργείο έχει βάλει μπροστά να βρει τρόπο ώστε οι αντικειμενικές αξίες να γίνουν ίδιες με τις εμπορικές. Το πρόβλημα είναι ότι δεν υπάρχει κίνηση στην αγορά και οι εμπορικές αξίες είναι πολύ χαμηλές. Αυτό το πρόβλημα είναι μεγάλο.

Το **πέμπτο** που είναι σημαντικό και δεν πρέπει να κάνουμε πίσω είναι ότι **πρέπει να προχωρήσουμε στις μεταρρυθμίσεις**. Για προχωρήσουμε σε αυτές πρέπει ο κόσμος να τις αποδεχθεί. Για να τις αποδεχθεί ο κόσμος – και ο επιχειρηματικός- πρέπει να αρχίσει να βλέπει φως στην άκρη του τούνελ. Αυτή η αποδοχή είναι σημαντική και για εμάς. Αυτή τη στιγμή η οικονομία σταθεροποιείται. Ελπίζουμε ότι το τρίτο τρίμηνο θα δούμε τον πρώτο αμυδρό μεν, θετικό δε ρυθμό ανάπτυξης.

Είναι σημαντικό το 2015 να δούμε την ανάπτυξη να έρχεται πίσω. Το βλέπουμε ως ένα βαθμό: οι επενδύσεις δεν πέφτουν με το ρυθμό που έπεφταν, η κατανάλωση σταθεροποιήθηκε, οι εξαγωγές είναι θετικές και ο τουρισμός πήγε πολύ καλύτερα φέτος από πέρυσι. Άρα υπάρχει ελπίδα ότι εφόσον σταθεροποιείται η οικονομία μπορεί να ξεκινήσει η αντίστροφη πορεία. Όταν ξεκινήσει αυτή, τότε πράγματι ο κόσμος θα δει περισσότερα χρήματα στην τσέπη του και θα αρχίσει να πιστεύει ότι το καινούριο περιβάλλον μπορεί κάποτε να βελτιωθεί. Δεν θα βελτιωθεί ως δια μαγείας. Αυτό είναι ξεκάθαρο.

Ζήσαμε μία εποχή-«φούσκα» με δανεικά. Αυτό μας κακόμαθε. Καθένας απαιτούσε από το Δημόσιο. Τώρα πλέον δεν απαιτεί διότι ξέρει ότι θα κληθεί για την απαίτηση του άλλου να φορολογηθεί. Αυτή είναι μία απίστευτη ωριμότητα που έχει επέλθει πλέον στο σύστημα. Πρέπει, όμως, να τη δούμε εποικοδομητικά και να δούμε πώς προχωράμε. Και όπως είπα, προχωράμε με την ίδια λογική που αναφέρθηκε: θέλουμε επιχειρήσεις, λιγότερη γραφειοκρατία, μειωμένη φορολογία και φυσικά θέλουμε λιγότερη αυθαιρεσία και στη φορολογία.

Δεν είμαστε εμείς αυτοί που ευλογούμε το παρελθόν και λέμε «τι ωραία ήμασταν πριν από 10 χρόνια, να ξαναέρθει το 2000 ή το 2005». Ήταν μεν «ευλογημένη» εποχή, αλλά με δανεικά χρήματα. Αυτά πλέον δεν υπάρχουν. Κανείς δεν μας δανείζει πια και πρέπει να το καταλάβουμε. Πολλοί το έχουν αντιληφθεί.

Είμαστε σε μία κρίσιμη καμπή. Η οικονομία σταθεροποιήθηκε, πάει να πάρει τα πάνω της. Τώρα είναι ευκαιρία να επενδύσει κανείς, τώρα είναι εύκολο και φθηνό να επενδύσει και τώρα θα βγάλει λεφτά. Το «έξυπνο χρήμα» το έχει καταλάβει και επενδύει στην Ελλάδα. Πρέπει να το καταλάβουμε και εμείς και να επενδύσουμε.

Θα ήθελα να κλείσω λέγοντας ότι η κυβέρνηση καταλαβαίνει απόλυτα τα προβλήματα του επιχειρηματικού κόσμου και γενικότερα όλων των πολιτών. Και δεν είναι μόνο οι μικρές επιχειρήσεις και οι μικρομεσαίες που πονούν. Πονούν οι πάντες. Αλλά δεν υπάρχει διέξοδος πλέον με δανεικά. Πρέπει να πάρουμε τη χώρα και την τύχη μας στα χέρια μας.

Σε λίγο θα βγούμε από το μνημόνιο, αλλά πρέπει να έχουμε την ωριμότητα να συνεχίσουμε τις μεταρρυθμίσεις τις οποίες ξεκινήσαμε.

Σας ευχαριστώ.